

Момчило Милошевић

КОСМОБРОДИЦЕ

Лебдимо оковани сунчевим ланцима живота
Простором у коме не знамо где смо
Заблуђује нас бледилом бескраја нагота
У којој смо затрти али ипак јесмо

У кључњачама нам чаура икарове коби
Стварамо космоплове грдне уместо кратколетих крила
И не знамо бескрајем ко кога роби
Недомет нас или ми недомет ништавила

Клином ризика пробијамо кацигу ума
У ухо нам се зарива глувило космичког трубља
Залут нам исход безивичног друма
На чијем крају светли угашена зубља

Бесмртност тражимо у неком открићу
Знајући да оно пут нам оконча
А знамо да жећ је у непитом пићу
И да плов смеха постоји до обале плача

* * * *

На крилима снова прелећем космичку шуму
Што у сржи светлосне годове кује
Репатице узрок моме вртиуму
Згроздиле се у родиљу раскошне олује

Кратером месеца захватам капи млечне стазе
Свемирска прашина пала ми у очи
Сунчана корона цвета сред кључале вазе
Резбарећи свитања по судбинској плочи

Лају пси изгризли земљину орбиту
На ланцу од прегње астероидних руда
У недрима носим светлосну змију непробиту
И ништа лебдим ниодкуда

У једра од вакума ситам ветрове тврде
Мога космоплова зглобљеног од мисли
У бесвитој ноћи спавачи се буде
Кишом несаницом бестежни покисли

Осветљени жетеоци секу сунчано снопље
На моју лебдећу шаку падају врела зрна
У девичњаку венере крвари марсово копље
Двж млечног пута вреба светлосни трн до трна

* * * *

*Невидљивих руку због свога гиганства
Светлосну батину држе и добош метеорита
Магнетни свирачи космичког пијанства
Вечност своју скупљају у безданост сита*

*Умом прожетим ланцима тежа
Звездане медведе окивају својим ливом хтења
На игру их гонећи импулсом бодежа
Скованог од чигавог космичког камења*

*Сужњеве од ватре хране овновима
Златног руна одбеглим из митскога чуда
Ту где време није омеђено сновима
Истог су изгледа хлебови и руда*

*У простору где светлос премерава време
Ручком закона постоје медведи различите снаге
Што игром деле претешко васионско време
Скинуто са таса невидљиве ваге*

*Господарјем заковани у стабилно стање
Не мичу зери од звезда укочене шапе
И ништа не мења њихово чамовање
У срцу велике васионске мапе*